

“ΣΤΟΝ ΠΙΝΔΟ,.

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐπαίχθη διὰ πρώτην φοράν, ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Νεαπόλεως» καὶ ἔν νύκτον δραματικὸν εἰδύλλιον, προϊόν τῆς γραφίδος τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Γαλανοῦ.

Φέρει τὸν τίτλον «**Στόν Πίνδο**» καὶ εἶνε μία ἀναπαράστασις τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς ἐπὶ τουρκοκρατίας τοῦ Ἑλληνος, μὲ τὰ αἰσθήματά του, τοὺς πόθους του πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας, τὸν ἀγνὸν ἔρωτά του τέλος.

Προκειμένου περὶ τοῦ πρώτου δραματικοῦ δοκιμίου ἑνὸς νεαροῦ ποιητοῦ ὑποσχομένου κατὰ εἰς τὸ μέλλον, ἐπιβάλλεται ἡ χρῆσις ἐπιεικείας τοσοῦτον μέλλον καθόσον ἡ αὐστηρὰ κριτικὴ πολὺ σπανίως δίδει ὠθησιν εἰς τοὺς ἀγυμνάστους εἰσέτι καλᾶμους πρὸς καλλιτέραν πνευματικὴν παραγωγὴν. Εἶνε ἀληθές ὅτι τὸ ἔργον τοῦ κ. Γαλανοῦ στερεῖται τῆς ἀπαιτουμένης δράσεως καὶ ζωῆς, ἡ ἠθικὴ βᾶσις του ὁμοῦ καὶ ἡ ποίησις δεικνύουσιν ἀμέλουντον φαντασίαν ὑποσχομένην τελειότερα προϊόντα.

Μία εἰκὼν ἀξία πολλῆς προσοχῆς εἶνε τὸ τέλος ἑκάστης πράξεως, εἰκὼν μαρτυροῦσα ὅτι ὁ συγγραφεὺς δὲν εἶνε πολὺ μακρὰν τῆς τέχνης. Ἡ πλοκὴ προδίδει τὸν ἀρχαῖον ἔραστήν τῆς σκηνῆς. Ἡ ψυχολογία ὀλίγον ἄστοχος. Ἐν γένει ὁμοῦς ἡ ποίησις εἶνε προϊόν ὑγιῶς ἐμπνεύσεως καὶ οἱ στίχοι εἰς πολλὰ μέρη ἔχουν λαξευθῆ με ἀρκετὴν ἐπιμελείαν. Ἡ γλῶσσα ὁμοῦς ἦν μεταχειρίζεται ὁ κ. Γαλανός δὲν προδίδει καὶ πολλὰς γνώσεις. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε εἰς καλὸς οἰωνός διὰ τὸ μέλλον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ ἀπόκτησις γνώσεων θὰ παρουσιάσῃ τελειότερον εἰς τὸ μέλλον συγγράφεα.

Ἡ ἐκτέλεσις πολὺ ἀνιαρά. Ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσεν ὁ κ. Νίκας ὡς Νικόλας καὶ ὁ κ. Σταυρόπουλος ὡς μοναχός.

Ὁ Τροβαδοῦρος